

PHẦN 8

Thanh An im lặng một lát ngắm nhận Phúc rồi nói tiếp, giọng ít sôi nổi hơn:

- Kể tất cả những gì với chị, tôi thấy thật ngu ngốc, có lẽ chị đang cười khinh bỉ tôi, vì chị biết tôi muốn lấy Thiên Hào. Tôi vẫn hy vọng lấy Hào sau này, khi tôi làm cho anh ấy xa lánh chị. Vì có thể là có chỗ dựa an toàn về tiền bạc, quyền uy địa vị trong xã hội.

Chớp nhẹ mắt, Phúc nói:

- Thế còn hạnh phúc?

An đáp, ánh mắt có vẻ thách thức Phúc:

- Tôi sẽ có hạnh phúc với tất cả những thứ đó.

- Trong lúc cô yêu Thái Hoà? Thanh An! Cô chớ ảo tưởngg cô sẽ rất đau khổ đấy. An là của Hoà, cũng như Thái Hòa là của Thanh An.

Thanh An kêu lên:

- Không. Tôi không muốn nghèo đói.

- Vì sao nghèo đói làm cho An sợ hãi như thế? Khi người ta hạnh phúc không bao giờ người ta biết mình nghèo đâu Thanh An.

An lắc đầu chống đối:

- Điều đó chị không bao giờ chị làm cho tôi tin được.

Phúc đáp:

- Tôi không hề muốn vậy đâu An. Tôi có thể nói với cô là suốt đời tôi đã vô cùng hạnh phúc. Tuy rằng chúng tôi rất nghèo.

- Chị Phúc! Nhưng chị khác tôi xa. Thanh An nói, giọng lộ rõ sự khinh thị.

Phúc cố thuyết phục Thanh An:

- Thanh An không thấy là mọi người đều giống nhau cả sao? Tất cả chúng ta đều cần yêu và được yêu.

An thốt lời:

- Đúng. Tôi muốn được yêu. Rồi bắt chọt hai tay an nắm chặt lại một cách tuyệt vọng. Cô nhỏ giọng:

- Lay Chúa! Xin Chúa cho con một lời khuyên. Con biết làm gì đây?

Thanh An ngồi phịch xuống ghế trước bàn trang điểm. Lần này An xoay lưng lại phía gương soi. Ngồi im lặng một lát, mắt hướng nhìn Phúc. An hết sức bình tĩnh nói:

- Chị Phúc! Có lẽ chị nghĩ tôi bị thần kinh...nhưng chị đâu thể biết được đời tôi. Từ bé, tôi đã sống trong sự bất ổn, tôi sợ hãi ttaong lai đời mình. Vâng, chị không biết cái đó là thế nào. Chị đã từng luôn nghèo đói, chị không trải qua cái gì khác. Sự đói nghèo của chị cũng có tau điểm là ổn định. Đối với anh Minh Trí và tôi thì khác hẳn.

Ngừng lời một lúc, An đưa tay lên che mắt, như nhớ về kỷ niệm quá khứ làm cho cô kinh hãi.

An nói tiếp:

- Tuổi ấu thơ tôi đã sợ hãi, tôi luôn hình dung mình chết đói, chết rét ngoài đường phố. Chị Phúc! Đây là lời tôi nói thật, tôi không bao giờ nói quá đâu. Cha tôi là một người cực kỳ hấp dẫn, đẹp trai, nhã nhặn lịch sự, thanh tú. Nói đúng ra dường như ông ta quá vẹn toàn cả trong lời nói. Nhưng trong cái vẹn toàn đó nó lại ẩn chứa một sự xấu xa và đê tiện khủng khiếp. Ông ta mê cờ bạc, nếu nói đến cờ bạc thì bất cứ loại bài nào ông cũng biết rõ. Có một lần ông được cuộc thắng đậm, với một số tiền rất lớn. Ông sắm sửa bất cứ món gì ông không có.

Ngừng lời một thoáng, dường như lúc này An đã khóc, vì không dần nén được nỗi xúc động đang tràn trong lòng. Cô khẽ giọng nói tiếp:

- Nhưng tiếc thay. Đâu phải bao giờ ông cũng đều gặp may mắn. Kế đó là mẹ tôi mất, tôi cứ mơ hồ nhớ là mình còn rất bé. Thời ấu thơ của tôi bắt đầu gặp sóng gió bất hạnh. Ngôi nhà của cha lúc thì đầy đủ sang trọng. Lúc thì trống không, chỉ một sớm một chiều khi những canh bạc đã cạn tiền cháy túi, tất cả đã tan biến. Tôi tệt và thảm hại chỉ còn tro lại chiếc giường nằm rẻ tiền và vài chén đĩa. Người ăn kẻ ở cũng biến đi. Người duy nhất còn lại là bà quản gia già từng nuôi mẹ tôi cũng chết đi, sau đó không lâu. Thế đấy, tôi còn nghe bao người kể lại, lúc ông thua bài, đã đem tôi ra mà đánh cuộc. Lớn lên, tôi đã trở thành tàn nhẫn và hận ông, nhưng thấy mình vẫn yếu đuối, chẳng làm gì được. Anh Minh Trí thì may mắn hơn được người bà con thân thuộc nuôi ăn học ở Pháp. Sau đó ba tôi chết bất ngờ khi tôi vừa mười tám tuổi. Anh Trí trở về thọ tang. Tài sản cuối cùng ông ấy để lại cho anh em tôi là những khoản nợ chồng chất lúc ông vĩnh viễn ra đi. Ông lao vào cờ bạc đến trở thành một kẻ lừa gạt, ông đã đánh

bằng tiền bạc của kẻ khác, ông bị đưa ra toà. Lúc ấy may thay anh Thiên Hào đến thăm Minh Tổ và thấy thế giúp chúng tôi thu xếp mọi việc. Đúng ra tôi không nên nói sự thật ra đây cho chị biết. Nhưng thà cứ nói với chị...Tôi quyết định lấy Thiên Hào từ lâu lắm rồi, trước cả lúc anh ấy chưa gặp chúng tôi, giúp đỡ chúng tôi. Anh ấy là người tôi cần có. Đối với tôi Thiên Hào và ngôi biệt thự này là chỗ tôi nương tựa ổn định và an toàn nhất.

Phúc nói trong xúc động bàng hoàng:

- Cuộc đời cô gặp đầy gian nan đau khổ. Tôi ái ngại cho cô biết bao.

Một nụ cười xót xa hiện lên trên môi Thanh An. Cô nói:

- Chị Phúc, chính vì chị mà tôi không lấy được Thiên Hào. Tôi biết, anh ấy không yêu tôi, nhưng anh đã quen sống với tôi lâu dài ở đây và có thể Hào sẽ nhường bộ. Nhất là mẹ anh mong ước hai chúng tôi lấy nhau.

Phúc chột hỏi:

- Thế bây giờ cô sẽ làm gì?

An phác một cử chỉ bất cần trước khi trả lời Phúc:

- Chị bảo tôi làm gì ta? Những người đàn ông giàu có, danh vọng, quyền uy đâu có nhiều:

Phúc nhấn mạnh:

- Tôi nghĩ tới Thái Hoà đấy!

Ánh mắt An dịu lại:

- Thái Hoà ta? Thú thật, tôi không thể giúp gì được cho anh ấy. Tôi không thể là một người vợ tốt đối với anh ấy.

- Tôi thì lại nghĩ, nếu Thanh An cũng yêu Hoà như Hoà yêu An thì chắc hẳn An sẽ là một người vợ tốt và xứng đáng của anh ấy.

- Vâng. Chính vì yêu anh Hoà nên tôi không muốn trút gánh nặng lên anh, vì có một người vợ kém cỏi lẫn ích kỷ như tôi.

Phúc run lên nói:

- Chẳng chớ gì buộc cô thế cả?

- Tôi rất sợ cái chìm nổi, bởi sự cơ cực khổ sở của ngày mai. Tôi không muốn như thế nữa.

Rồi An nhìn một ltaọt quanh mình, chỉ cho Phúc thấy những kim ctaong vòng vàng, tơ lụa. An nói giọng thì thầm:

- Đây là những thứ tôi cần có.

Phúc nhìn cô hỏi:

- Chỉ cho một mình An thôi sao?

Thanh An không đáp, chỉ cúi đầu:

phúc lại lên tiếng nói tiếp:

- Cô không thể sống một mình, trong lúc có người đàn ông yêu cô và cũng được cô yêu. Sự nghèo đói được san sẻ với anh ấy, không đáng làm cô sợ hãi, Thanh An ạ. Tôi đã trải qua đói nghèo. Thế nhưng đó là thời kỳ hạnh phúc nhất trong đời tôi. Thanh An nhếch môi cười:

- Hạnh phúc của chị là loại hạnh phúc nào?

- Hạnh phúc của tôi là được sống với người tôi yêu mến, cùng nhau nhìn về một hướng, như thế sẽ không có gì có thể làm tan vỡ và đau khổ, trừ cái chết thôi.

- Đó là niềm vui hạnh phúc ta? Chị nghĩ tôi có thể hài lòng với những gì chị vừa nói ta? An phản đối.

Phúc rùn vai, cao giọng:

- Sao lại không? Vậy chứ ở đây cô có những niềm vui nào. Ngôi biệt thự này rộng rãi sang trọng đây. Nhưng ở đây chúng ta có thấy vui vẻ không? Mọi người nơi đây hết nói năng bàn cãi, tranh luận. Cuối cùng, tôi không thấy một ai có vẻ vui sướng hay là mãn nguyện.

An nhìn Phúc thách thức:

- Nhưng ở đây tôi rất hạnh phúc.

Phúc gằn giọng nói:

- Thật sự ta? Thanh Anh Cô đã thật sự sung sướng không? Hay đó là một sai lầm đáng trách.

- Tôi không sai lầm như chị nói đâu, Minh Phúc.

- Thanh An! Nếu một con người thật sự hạnh phúc sung sướng thì phải biết chia sẻ niềm vui nỗi buồn của những người mình yêu và yêu mình.

An hỏi, vẻ cao ngạo:

- Có đúng là phải có cái đó mới hạnh phúc hay sao?

- Đúng! Hạnh phúc là chính những gì tôi nói với cô. Và cô phải biết cái đó, vì cô bảo là cô chia sẻ tình yêu với Thái Hoà.

An đứng dậy, mím môi đi đi lại lại trong phòng. Một thoáng sau cô nói:

- Chị Phúc! Nói thế để làm gì nữa. Tôi cố gắng quên Thái Hoà. Mấy tháng nay tôi không gặp anh ấy. Thình thoảng anh Thiên Hào cố nhắc đến Thái Hoà với tôi. Nhưng anh ta không có một vị trí nào trong đời tôi nữa.

Phúc vẫn khẳng khẳng nói:

- Thanh An! Hãy nghĩ lại đi. Cô không thể nào trốn tránh mãi như thế trước cuộc sống.

- Sao? Trốn tránh ta?

Phúc nhẹ gật đầu:

- Vâng. Hoàn toàn đúng thế. Trước tiên là trốn tránh đói nghèo và bây giờ là tình yêu với Hoà. Chính cô đã trốn tránh số phận của mình.

Một thoáng giận dữ trong ánh mắt Thanh An:

- Chị Phúc! Chị đừng nói nữa, cứ để tôi yên. Sao chị cứ mãi hành hạ tôi chứ? Đừng nhắc đến Hoà nữa. Tôi không sao chịu nổi.

Thanh An ôm mặt ngồi phịch xuống ghế khóc nức nở. Phúc đến bên cạnh, choàng tay qua cổ An tìm mọi cách an ủi, với những lời lẽ dịu dàng như cô vẫn an ủi em mình.

- Thôi nào, Thanh An, đừng khóc nữa, Thanh An - Phúc nhắc đi nhắc lại dỗ dành an ủi.

An nức nở, gục đầu vào cánh tay Phúc:

- Tôi ngu ngốc thật. Tôi yêu anh ấy, tôi đau khổ vì anh ấy. Tôi thấy thiếu anh ấy. Tôi muốn quên anh ấy, không yêu anh ấy nữa. Nhưng không thể được. Tôi vẫn yêu anh ấy.

Giọng Phúc thật khẽ lẫn dịu dàng:

- Tôi biết cô yêu và sẽ lấy anh ấy. Phải thế không Thanh An?

Lam đáp, giọng đầy buồn bã:

- Vâng. Có thể là phải như thế. Nhưng tôi sợ rất sợ những gì đang chờ đợi mình.

- Không có gì phải sợ hết. Tôi tin chắc Thái Hoà sẽ mang lại hạnh phúc cho cô và biết bảo vệ người mình yêu và trực giác cũng cho tôi biết chắc chắn Thái Hoà sẽ thành công.

An thờ dài:

- Phải chi tôi cũng luôn có niềm tin như chị. Nếu được vậy thì mọi việc đã ổn từ lâu rồi. Nhưng cả chị nữa, chị cũng đâu có hạnh phúc, mặc dù chị thông minh và khôn ngoan.

Minh Phúc khẽ đáp và nở nụ cười:

- Vâng. Phải chăng vì tôi không còn nghèo nữa?

- Đòi người quả kỳ lạ thật! Chị Phúc. Sẽ tốt đẹp biết bao nếu đảo ngtaọc lại vai trò, chị là người vợ lý tưởng của Thái Hoà và tôi là vợ của ông chủ Thiên Hào.

Rồi Thanh An ngừng một lúc rồi nở nụ cười nói thêm:

- Chỉ trước đây không lâu, làm sao tôi và chị có thể tưởng tượng được là có buổi nói chuyện như thế này?

phúc đáp:

- Trước kia, tôi sợ cô thật đấy.

- Còn tôi thì thù ghét chị vì chị đã lấy mất của tôi tất cả những gì tôi đã mong muốn.

Cả hai cười vui vẻ với nhau. An bỗng nhìn hình dáng mình trong gương:

- Chị Phúc! Lần này, quả là lần đầu tiên tôi khóc đấy.

Phúc nhìn An, không nói gì nhẹ nở nụ cười thông cảm. An lại tiếp giọng nói:

- Đúng là tôi quá ngu ngốc. Nhưng tôi lo âu không biết tôi có ngu ngốc nếu quyết định lấy Hoà, chị Phúc? Nếu tôi làm một việc điên rồ thì lỗi ấy tại chị cả đấy. Chính chị đã động viên và vẽ lên cho tôi một bức tranh thật sự hấp dẫn về sự khổ nghèo.

Minh Phúc đính chính:

- Về sự nghèo khổ với một mình Thái Hoà:
- Vâng. Tôi sẽ gọi điện cho anh ấy, để biết chắc là không thay đổi ý kiến, trước khi tôi đi ngủ.
- Vâng. Cô cứ gọi điện cho Hòa. Chúc cô ngủ ngon và mọi việc đều tốt đẹp.
- Cảm ơn chị, Minh Phúc. Cũng nhờ chị giúp lời khuyên với tôi đây. Tôi thật sự đã mù quáng.

Phúc cười bước ra, An khép cửa lại sau ltang Phúc. Và An đã gọi điện cho Thái Hoà.

Trở về phòng, Phúc có cảm giác là cánh cửa thông sang buồng Hào vừa khép lại, không một tiếng động.

Dường như bên phòng An đang gọi điện cho Hoà, chắc hẳn An đang sung sướng đến rơi lệ và Hoà chắc đã mãn nguyện, hi vọng thành công trong sự nghiệp lớn và còn cả một trời hạnh phúc bên người mình yêu.

Tiếng chim hót ríu rít ngoài vườn làm cho Phúc tỉnh giấc. Những hình ảnh đêm qua cứ mãi lớn vờn trong đầu óc cô không dứt. Tiếng bước chân của Hào đêm qua bước vào phòng cô, cô nghe sợ hãi, tim đập loạn lên, nhưng anh im lặng bước đến giường cô nằm có lẽ lúc ấy anh nhìn cô rất lâu thế mà không một cử chỉ nào khác. Trong lúc cô lo sợ khiếp hãi mà phải vờ đang ngủ say.

Cuối cùng rồi Hào lặng lẽ bỏ đi về phía cửa. Cô không hiểu sao cô giả vờ ngủ mà không đối mặt với anh, còn Hào tại sao không đánh thức cô dậy mà cứ im lặng rồi lặng lẽ bỏ đi?

Cố quên nhưng cô mãi suy nghĩ, Phúc nhẹ lắc đầu cố xua đi tất cả, không muốn tâm trạng bận rộn về sự có mặt của Hào trong phòng. Có lẽ vì lý do nào đó hết sức bình thường thôi. Có thể vì trước đó, anh có điều gì muốn nói với cô, trong lúc cô ở phòng An và có lẽ không thấy cô nên qua tìm xem cô đã ngủ chưa? Hay anh đau đầu cần tìm một viên thuốc giảm đau chẳng?

Có biết bao nhiêu là câu hỏi nhưng không biết giải pháp nào là thật đúng. Phúc nghĩ dường như không có câu giải đáp nào ổn thoả cả. Với cô cuối cùng cô gạt bỏ hết, tập trung tta tưởng nhớ đến Du, hai đứa nhỏ và cả Thanh An. Không biết giờ này Minh Du đang làm gì?

Bà Thắm và An ăn sáng trong phòng riêng, Minh Phúc phải lo bữa ăn cho hai đứa nhỏ.

Bước vào gian phòng lớn, Phúc thở ra khoan khoái. Người đưa thư vẫn chưa tới, những thư vẫn còn nằm trên chiếc bàn nhỏ, nơi người ta để vào đó thường ngày.

Nhìn thấy chồng thư, biết chắc là không có ai, Phúc lục thư và tìm thấy ngay điều cô cần tìm. Phong thư có nét chữ của Minh Du. Đúng như Phúc lo sợ, thư Du gửi cho Sĩ Đoàn, Phúc vội cầm lấy lá thư và tự hổ thẹn với chính mình, cô vội về phòng. Phúc lật đi lật lại phong thư, chứng tỏ cho cô biết Du vẫn một mực gắn bó với Sĩ Đoàn, Phúc cảm thấy lo, nếu như Du mãi nhớ đến con người ấy, thì khó có thể gạt bỏ kẻ phóng đảng lừa gạt kia mà Phúc đang kinh tởm.

Phúc đang làm cái việc mà cô cho là duy nhất. Có cơ may cứu thoát cho em gái mình rời khỏi hẳn. Ném phong thư vào lò sưởi đang rực cháy mà không liếc mắt nhìn đến. Rồi đây sẽ có ngày Minh Du cảm ơn cô. Cô mơ màng nhìn phong thư cháy hết trước khi , trở ra phòng khách.

Người đưa thư vừa đi qua và người đầu bếp cũng đang lựa thư đặt từng chỗ cho mỗi người khi vào phòng, ăn bữa điểm tâm sáng. Phúc lớn tiếng hỏi:

- Có thư của tôi không chị bếp?

- Thưa bà không ạ.

Cô hỏi tiếp:

- Còn của Minh Du, nếu có chị để đó tôi mang lên cho nó. Tôi không rõ sau bữa tiệc tối qua, sáng nay nó có xuống sớm không?

Chị bếp đáp:

- Dạ, cũng không có thư của Minh Du, thưa bà.

Phúc thở ra nhẹ nhõm.

- Thế à?

Lát sau, khi bước vào phòng của Du thì cô em gái vẫn còn say ngủ. Xúc động trước sự trong trắng, thơ ngây lộ rõ trên gương mặt còn trẻ thơ của em. Phúc hi vọng mình đã làm đúng, đã hành động vì hạnh phúc của em gái. Phúc lắt lo sợ em gái quá ngây thơ và không có khả năng để tự vệ.

Bất chợt, Minh Du vươn mình và mở mắt. Một nụ cười làm rạng rỡ gương mặt cô gái:

- Chị Phúc! Em ngủ quên, muộn quá rồi phải không?

Phúc nhìn em nói:

- Chẳng sao hết. Nếu em muốn ăn sáng ngay trong phòng thì cứ bảo, sẽ có người đem đến cho em.

Du lắc đầu:

- Không. Em phải có mặt ngay bây giờ. Anh Minh Trí có chờ em không?

Phúc cố tình hỏi:

- Chị chưa thấy ai hết. Nhưng sao em lại nhắc Minh Trí?

Cô nhìn chị khẽ cười:

- Chị quên rồi sao? Sáng nay Minh Trí hẹn đưa em đi tắm, đi bơi thuyền kia mà.

Phúc lắc đầu nói:

- Em yêu của chị ạ, đừng mở tưởng Minh Trí cũng đi tắm, đi bơi thuyền với em. Ở đây, không ai thức dậy sớm vào buổi sáng chủ nhật hết. Và em quên là hiện tại chúng ta đang sống giữa những người giàu có ăn không ngồi rồi hay sao?

Du nhảy khỏi giường rồi cười:

- Chị Phúc Dầu sao tiền bạc vẫn còn có cái tốt chứ. Chị không thấy cung cách vui chơi hôm qua sao? Và em cứ nghĩ là hôm nay sẽ lại tiếp diễn.

Phúc hỏi, giọng châm chọc:

- Với Minh Trí chứ gì?

- Với Minh Trí- Minh Du nghiêm túc trả lời - Em thấy anh ấy hết sức hấp dẫn - Du nói thêm rồi chạy về phía phòng tắm.

Cô ngoái lại nói với chị gái:

- Năm phút nữa em sẽ có mặt dưới đó.

Phúc lên tiếng:

Được, chị xuống trước, không chờ em đâu nhé.

- Vâng. Chị để riêng phần cho em. Em đói lắm đấy.

Phúc cười, không ai có tâm hồn thanh thản như con bé. Nếu có ai đó đau khổ, chắc chắn người đó không phải là Minh Du.

Phúc thật sốt ruột, đưa tay lên xem đồng hồ. Người ta bảo cô đến bệnh viện trước mười một giờ. Nhưng đã hơn một tiếng đồng hồ họ vẫn chưa cho cô vào thăm mẹ chồng.

Tiếng nói cười vui vẻ của các cô y tá cũng đủ biết người bệnh vào đây chắc chắn được chăm sóc chu đáo. Cô y tá trưởng có gương mặt phúc hậu và có thể làm cho người bệnh an tâm hơn.

Phúc lên tiếng:

- Mẹ tôi thế nào, thưa cô?

Cô y tá trưởng nhìn Phúc, nói:

- Vâng. mẹ cô tuyệt lắm. Tôi ít thấy ai dũng cảm và chịu đựng giỏi như bà.

Phúc hỏi:

- Mẹ tôi có biết sự thật về bệnh tình của bà không?

- Cô y tá trưởng đáp:

- Có Bà cụ muốn biết rõ sự thật.

Phúc rất lo ngại cuộc viếng thăm bà mẹ chồng lần đầu tiên này. Thật đau lòng khi nghĩ rằng một người đàn bà kiên nghị và hoạt bát như bà chỉ còn sống được vài tháng nữa thôi.

Phúc tự trách mình đã cho bà là người đàn bà tàn nhẫn và khó chịu. Trong lúc tính cấu gắt của bà chủ yếu do bệnh hoạn mà bà cố tình tìm cách che giấu, không nói ra.

Phúc đi đi lại lại trong phòng chờ đợi rồi thở dài. Cô như mong cuộc gặp gỡ và nói chuyện với bà sắp kết thúc.

Cô nhớ lại lời Hào nói với mình hôm qua:

- Mẹ muốn gặp em, muốn nói chuyện riêng một mình em.

Phúc ngạc nhiên hỏi:

- Với một mình em thôi ư?

Hào khẳng định:

- Đúng thế. Mẹ anh nhấn mạnh điều đó. Chỉ mỗi mình em thôi.

Phúc muốn hỏi anh vì sao, nhưng thấy hỏi Hào cũng chẳng để làm gì, bởi cô không thể làm gì khác hơn là nhượng bộ trước một đòi hỏi như vậy.

Hào đã cho cô biết lời chuẩn đoán của bác sĩ với một căn bệnh nghiêm trọng mà anh không sao quên được. Và Phúc không thể biết được anh có đau xót hay không trước cái chết ngày càng gần của bà mẹ.

Tin đó làm cho Hào choáng váng, giữa bao công việc bề bộn ngày hôm ấy và cả những ngày hôm sau nữa. Dường như Hào không hay biết gì về sự vắng mặt của mẹ ở nhà. Phúc ở mấy ngày liền trên lầu vì phải chăm sóc thuốc men, ăn uống cho Như bị sốt li bì. Phúc luôn ở cạnh em cho đến khi khỏi bệnh.

Một tuần sau, lúc xuống nhà Phúc hết sức ngạc nhiên gặp Minh Trí cả Tiên Đạt. Cô vội hỏi Trí:

Tôi tưởng không gặp anh ở đây chứ?

Trí vui vẻ:

- Thiên Hào đã cho chúng tôi biết là chị không muốn gặp mặt chúng tôi, nên tôi không dám lên thăm Minh Thư.

- Thế vì sao anh không đi nghỉ hè?

Trí trang nghiêm hỏi:

- Thiên Hào chưa nói gì cho chị nghe sao? Vậy chị nên đến gặp anh ấy đi. Hào còn trong phòng đọc sách đấy.

Bản khoăn nhưng Phúc coi trọng bốn phận hơn sự tò mò. Cô đưa Minh Như ra ngoài khi mặt trời đã lên cao. Mặc áo ấm vào cho em rồi dẫn đến gặp Minh Du và Trục, Du reo lên:

- Chị Phúc! Gặp được chị em sung sướng vô cùng.

- Chị bận săn sóc Minh Như. Trong suốt mấy ngày nay, các em làm gì hử?

Du reo lên tíu tít:

- Em vui chơi hết sức thoải mái. Em có nhiều chuyện nói với chị lắm cơ. Này nhé! Hôm nay, Minh Trí lái xe đưa em đi tắm, anh Trí còn hứa với em sẽ trở lại đây và đưa Minh Trục và Minh Như cùng đi đấy.

- Thế mà chị ngỡ Minh Trí đi nghỉ hè rồi.

Cô lắc đầu:

- Không ai đi nghỉ hè hết. Chị Phúc? Chị chưa biết gì hết sao?

- Biết cái gì hả em?

- Biết về mẹ của anh Hào ấy mà.

Phúc đáp:

- Không ai nói gì với chị hết.
- Bà ấy ôm. Nghe nói là ôm nặng lắm chị ạ.

Du thốt lên, ngạc nhiên:

- Không thể ngờ là chị không hay biết. Em cứ nghĩ là dù sao anh Hào cũng đã báo tin cho chị hay rồi chứ.

- Anh ấy không báo, vậy em cho chị biết ngay đi.

- Chị cũng biết là thời gian trước đây bà nằm bệnh viện xét nghiệm. Bà cố gắng giấu không nói với bất cứ ai. Nhưng xét nghiệm yêu cầu phẫu thuật. Và sau đó bác sĩ gọi điện báo tin cho Thiên Hào biết tình trạng của bà rất nghiêm trọng và họ cần gặp anh Hào ngay lập tức. Cho đến lúc anh đến bệnh viện trở về, báo với chúng em là bà cụ bị ung thư. Thế nhưng chẳng thấy anh Hào lo sợ gì hết.

Phúc kêu lên:

- Ung thư .Trời ơi, kinh khủng quá.

- Thật khủng khiếp phải không chị? Người ta bảo bà cụ chỉ còn có thể sống vài tháng là cùng. Không còn phẫu thuật được nữa:

- Minh Du! Chị phai tìm anh ấy. Phúc kêu lên rồi nói thêm, giọng trách móc Vì sao anh ấy không báo tin cho chị biết?

Du khẽ đáp:

- Dường như anh Hào nghĩ, nếu cho chị biết thì sẽ không làm được gì. Và coi mọi người ở đây cũng vậy.

Phúc nói giọng trầm:

- Chị không biết. Lẽ ra chị phải được báo tin.

Các em của Phúc điềm nhiên trước thảm kịch. Đây là cuộc sống của họ. Lúc còn ở nhà, bệnh tật và chết chóc được luôn luôn nói tới, họ chẳng màng xúc động, trừ khi đối với người họ thương yêu.

Riêng Minh Phúc thì cô cảm thấy có lỗi với bà Thắm, mặc dù cô không có gì lý giải được.

Đúng thực là Thiên Hào đang trong phòng đọc sách. Phúc khẳng định lời Du nói ra. Hào nói về mẹ một cách lạnh lùng hững hờ khiến Phúc phải kinh ngạc.

Cô không thể so sánh thái độ của Hào với thái độ của cô trong trường hợp thế này được.

Phúc cúi đầu trầm ngâm với bao ý nghĩ và nhớ về việc đã qua, thì cô y tá bước tới. Cô xin lỗi đã để Phúc phải chờ lâu. Chỉ do bác sĩ đến thăm bệnh bất ngờ.

Phúc đi theo cô y tá lên lầu. Bệnh viện hết sức sạch sẽ, nổi tiếng và đầy đủ tiện nghi. Nhưng Phúc thấy nó lạnh lùng và xa vắng.

Cô y tá mở cửa nói văng vào trong:

- Thưa bà Thắm. Con dâu bà đến thăm bà đây.

Minh Phúc vào phòng bước vào phía giường, trước sự dò xét của bà mẹ chồng. Người y tá đưa ghế tới, Phúc ngồi xuống. Cửa đóng lại chỉ còn hai người đàn bà. Cô thăm nhủ rồi nho nhỏ với bà:

- Chắc mẹ không biết con buồn đau đến đâu, con muốn viết thư cho mẹ. Nhưng anh Hào bảo thư từ không làm mẹ vui thích.

Bà nhìn Phúc rồi chỉ chộp thư của phúc dành cho bà trên bàn, rồi nói:

- Đúng thế, tôi nhận quá nhiều thứ như cô đã thấy đó.

- Con đau buồn. Thật sự con đau buồn lắm mẹ ạ. - Phúc nhắc lại không biết nói gì hơn.

- Cô tốt bụng quá với tôi.

Phúc hết sức ngạc nhiên. Dường như bà Thắm nói giọng âu yếm. Cũng vẫn giọng ấy, bà nói tiếp:

- Minh Phúc! Tôi bảo Thiên Hào là muốn gặp riêng một mình cô, vì tôi có điều muốn nói với cô. Chắc hẳn là Thiên Hào đã nói với cô về cuộc sống hiện tại của tôi là đếm từng ngày từng tháng. Có thể lâu hay mau tùy theo sự biến chuyển của khối u.

Phúc nhắc lại lần nữa:

- Con rất buồn.

Giọng nói của bà Thắm thật buồn và sâu lắng:

- Tôi muốn hỏi cô một điều này. Tôi trở về đồn điền Vạn Phát có làm phiền cho cô không? Tôi muốn cô trả lời thật nhanh. Tôi muốn chết ở nhà nếu như cô

nghĩ như thế sẽ ảnh hưởng tới tương lai, làm đảo lộn cuộc sống của cô, thì cô ở lại đây đến khi tôi nhắm mắt.

Phúc đáp không một giây ngần ngại:

- Thưa mẹ, dĩ nhiên là mẹ phải trở về đồn điền Vạn phát với chúng con chứ.

Bà Thắm nói lại:

- Không, tôi không muốn cô trả lời bằng cách đó. Tôi muốn cô suy nghĩ trước khi trả lời.

Phúc nhìn mẹ chồng, nở một nụ cười hết sức thân hậu và thân thiện:

Bà Thắm khẽ nói tiếp:

- Cô Phúc! Tôi biết rõ tôi thiếu nhân ái với cô và bây giờ không có lý do gì cô cần phải quan tâm đến tôi.

Phúc kêu lên:

- Mẹ đừng nên nói như thế.

- Sao lại không? Minh Phúc Bao giờ tôi cũng có nhiều thiếu sót, nhưng tôi không thể giả dối tìm cách tó ra mình tốt hơn bản chất chính mình. Từ khi vào năm đây, tôi đã suy nghĩ và nhận ra mọi việc sáng tỏ hơn. Dường như tôi trở nên nhân hậu.

Bà hướng mắt nhìn bình hoa đặt trên bàn, giọng nói của bà dịu hơn. Thay đổi cách xưng hô lúc đó:

- Mẹ nghĩ khi biết mình sắp vĩnh viễn lìa trần, ai cũng bị xáo trộn. Ai cũng muốn sống và cố tránh đi cái chết. Những cái chết thật rõ ràng không thể nào trốn chạy được nữa, không còn lừa dối được nữa. Chỉ cần phải hết sức trung thực chính bản thân mình đối với người khác. Mẹ thấy như thế sẽ yên ổn cho mẹ hơn.

Bà mỉm cười, nụ cười héo hắt, như đang chờ đón câu trả lời của Phúc. Cô sốt sắng nhắc lại:

- Thưa mẹ, mẹ phải trở về đồn điền Vạn Phát. Nơi ấy là của mẹ, và con chắc chắn anh Hào cũng muốn như thế.

Bà nhìn cô, khẽ giọng:

- Con nghĩ thế ư? Mẹ không hiểu sao mẹ không thể làm cho cuộc sống của con trai mẹ được đầy đủ và hạnh phúc, như con đã biết. Minh phúc? Mẹ Xin

con hãy tạo cho Hào hạnh phúc nhiều hơn như mẹ đã làm. Thiên Hào cần có một gia đình thật sự hạnh phúc. Mẹ yêu cầu con.

- Con gái à?

Câu nói bất ngờ thốt ra, cô sững sốt phải đóng vai trò như bà Thắm đã nói.

Bà Thắm lại nói tiếp:

- Dĩ nhiên, chỉ có con mới làm được điều ấy, con yêu mến của mẹ. Mẹ không thấy ai khác có thể đem lại hạnh phúc cho Thiên Hào.

Phúc cúi đầu. Cô tự hỏi câu chuyện sẽ đưa mình tới đâu?

- Minh Phúc! Con hãy nghe mẹ nói, hôm qua Thanh An có vào đây thăm mẹ. Nó bảo nó sắp lấy Thái Hòa và chính con là người giúp nó xây đắp tương lai hạnh phúc. Khi Thanh An ra về, mẹ nghĩ ngợi rất nhiều về con và thiên Hào, mẹ thú nhận mẹ vô cùng tàn nhẫn với nó. Con có thấy là mẹ vô lý kỳ lạ, nhưng mẹ cũng phải nói với con, mẹ đối xử tàn nhẫn với Hào, nó là đứa con trai độc nhất của mẹ, và đối xử như thế cho đến khi sắp chết. Minh Phúc! Mẹ muốn nói hết cho con nghe. Mẹ nghĩ con không biết nhiều về mẹ, chắc con không biết mẹ sinh ra đời trong một gia đình nghèo và rất đông anh em:

Phúc ngạc nhiên, khẽ kêu nhỏ: .

- Thật thế sao?

Bà đều đều giọng kể:

- Đám cưới của mẹ tổ chức lớn lắm. Mẹ sung sướng muốn phát điên lên được, ai nấy đều ganh tỵ với mẹ. Điều hạnh phúc nhất của mẹ là mẹ say mê ông ấy và được ông ấy cưới. Mẹ cứ ngỡ là mình gặp may mắn, nhưng khủng khiếp lắm con ạ. Khi biết chồng mẹ lấy mẹ mà không hề yêu mẹ, chỉ là lá chắn cho ông vì người ông yêu đi đi lấy chồng. Lúc ấy mẹ chỉ muốn chết đi thôi. và cho đến bây giờ, mẹ chưa quên được nỗi đau đớn, tuyệt vọng, đắng cay. Thế rồi lòng kiêu hãnh của mẹ đã cứu thoát mẹ. Mẹ không lộ ra cho ai biết mẹ đau khổ. Mẹ là phu nhân Thiên Thắm đồn điền Vạn Phát. Không được yêu, mẹ cũng được trọng vọng. Chồng mẹ không chăm sóc, có lẽ ông ấy nghĩ mẹ nhạt nhẽo, vô duyên, bên cạnh người đàn bà tuyệt mỹ ông đắm say. Mẹ sống một mình dường như quanh năm, lúc ấy mẹ cũng ở lứa tuổi con. Lúc ấy mẹ luôn muốn mình là người quan trọng, quyền uy, một người phụ nữ làm cho người phải khiếp sợ, cúi đầu trước mẹ. Con ơi! Ngôi biệt thự ấy thật khang trang đầy nhưng khó khăn, nhạt nhẽo đối với một cô dâu quá trẻ như mẹ.

Ngừng lời một thoáng, ánh mắt buồn bã bà nhìn xa xăm, một lúc . sau bà tiếp:

- Sau khi mẹ sinh con trai, một tuần sau bố nó mới đến thăm. Trong suốt một tuần lễ mẹ thấy tủi thân với sự chờ đợi ấy. Mẹ bắt đầu ghét bỏ con trai mình cũng như mẹ thù ghét bố nó. Thật ra mẹ yêu cả hai người ấy với một tình yêu vô vọng con ạ. Lúc ấy, mẹ trở nên sắt đá lạnh lùng, mẹ nghiêm khắc mỗi khi dạy con trai mình, mẹ không biểu lộ chút tình cảm nào với nó. Chẳng một nụ cười khi nó chào đời cho đến khi nó trở thành một đứa trẻ. Bây giờ, mẹ bắt đầu hối tiếc, Minh Phúc Mẹ không biết con có đủ sức mạnh và nghị lực để làm tan vỡ sự băng giá trong lòng Thiên Hào? Chính mẹ đã làm cho nó như vậy. Lạnh lùng, sâu kín, không hề bộc lộ tình cảm. Mẹ muốn sửa chữa lỗi lầm, nhưng đã muộn mẹ đã làm cho nó không còn biết thế nào là hạnh phúc nữa.

Cuối cùng, Phúc nhìn bà nói:

- Mẹ nghĩ là anh ấy khổ sở?

Bà Thắm dịu dàng hỏi:

- Còn con? Con nghĩ là nó sung sướng sao?

Phúc không dám trả lời. Bà Thắm hỏi tiếp:

- Minh Phúc! Mẹ biết con không hạnh phúc khi sống trong gia đình này. Mẹ chẳng khó khăn gì không rõ điều đó. Vì chính con là hiện thân của mẹ ngày xưa.

xúc động trước lời nói chân tình của bà mẹ chồng. Phúc tưởng chừng như không dần được nước mắt.

Bà nói tiếp trong tiếng thở dài:

- Mẹ thật sự lo âu, không biết mọi việc còn cứu vãn được không nữa?

- Thừa mẹ, có thể mọi việc sẽ tự bản thân chúng trở thành ổn thỏa.

Phúc đáp, cô cảm thấy không thể dối trá trước sự chân thật của bà:

- Thật sự con nghĩ thế ư? Bà hỏi, nét mặt bỗng rạng rỡ hẳn.

Bà Thắm đưa tay về phía con dâu:

- Minh Phúc Mẹ! muốn con tha thứ tất cả lỗi lầm cho mẹ và yêu cầu con giúp mẹ sửa chữa lỗi lầm. Con có muốn thế không?

Phúc nắm bàn tay gầy gò của bà Thắm. Bà siết chặt tay cô thì thầm:

- Con hãy mang hạnh phúc đến cho Thiên Hào. Mẹ yêu nó, mẹ đã đại dốt không cho nó nhận thấy. Mẹ muốn rằng cuối cùng nó cũng được những gì nó đã từng thiếu thốn tình thương cho đến nay.

Phúc hứa:

- Vâng. Con sẽ cố gắng.

Phúc cảm thấy xấu hổ với lời hứa của mình. Nàng có thể mang lại hạnh phúc cho Hào không?

- Mình Phúc? Thiên Hào rất yêu con, phải chăng do lỗi tại mẹ mà nó không thể bộc bạch tình cảm với con?

Phúc nhẹ nhàng siết bàn tay mẹ chồng. Cô không muốn nói về Hào và cả bản thân mình. Cô sợ không hiểu chính nỗi niềm sâu kín tận đáy lòng mình.

Dường như bà Thắm nhận ra điều đó. Bà nhắc lại câu hỏi đầu tiên:

- Thế là mẹ có thể trở về đồn điền Vạn Phát chứ?

- Vâng. Dĩ nhiên, thưa mẹ.

- Và chúng ta là những người thân trong gia đình cho đến cùng, phải không con?

Phúc xúc động đáp:

- Con cảm ơn mẹ.

Có tiếng gõ cửa và cô y tá bước vào nói:

- Xin chị đừng ở lại quá lâu, bác sĩ sẽ không bằng lòng và chúng tôi sẽ bị quở trách.

Phúc xem đồng hồ, đã gần ba giờ. Cô đứng lên nói:

- Con phải về, thưa mẹ.

- Thật sự mẹ còn mệt, mẹ hy vọng nay mai bác sĩ sẽ cho mẹ về nhà.

Phúc ngập ngừng một lúc, rồi cúi xuống đặt nụ hôn lên má bà. Bà Thắm thật sự sung sướng:

- Mẹ cảm ơn con. Chăm chú lái xe, Phúc hồi tưởng lại buổi nói chuyện với mẹ chồng. Càng nghĩ càng ngạc nhiên. Nhiều vấn đề bắt đầu sáng tỏ, và những gì làm Phúc kinh hãi đã được những lời tâm tình của bà Thắm phân giải. Vâng, phía sau những cái bề ngoài đáng lo ngại nhất, bao giờ cũng có một con người dễ thương. Bà cô thường khuyên dạy cô như thế.